

ChIPPA (Child-Initiated Pretend Play Assessment) brukt på norske barn

Sammendrag:

BAKGRUNN: The Child-Initiated Pretend Play Assessment (ChIPPA) er en standardisert normreferert kartlegging av barns spontane evne til å organisere leken sin og til å late som i lek utviklet av den australske ergoterapeuten Karen Stagnitti.

MÅL: Hensikten med dette prosjektet var å prøve ut et standardisert utvalg av leker og materiale fra ChIPPA på vanlige norske barn mellom tre og seks år for å se om de spontant tok i bruk utstyret, og om deres skåringsresultat i henhold til kriterier gitt i ChIPPA samsvarer med den australske normeringen og viser en god intra-rater reliabilitet.

METODE: Fem gutter og fem jenter ble inkludert og videofilmet innenfor en normert tidsperiode. Kvalitative kriterier valgt av artikkelforfatter ble benyttet for å se på de ti barnas gjenkjenning og bruk av lekene og utstyret. Åtte barn fra fire år og oppover ble skåret i henhold til kriterier gitt i ChIPPA to ganger ut fra samme videoopptak.

RESULTAT: Ni av ti barn tok i bruk de fleste lekene og benyttet det meste av utstyret spontant. Fire gutter benyttet ikke tøydukkene i den symbolske delen av leken sin. Antall objekterstatninger (NOS) oppstod sjeldnere enn den australske normeringen tilsier. Barnas sekvensielle late-som-lek (PEPA) lå innen gjennomsnittlig eller over gjennomsnittlig nivå for sju av åtte barn. Intra-rater reliabilitet for skåring av late som lek viser et noe større samsvar innenfor den konvensjonelle delen.

KONKLUSJON: Et lite utvalg av norske barn ser ut til å kjenne igjen og benytte konvensjonelle leker og ustrukturert lekemateriell fra ChIPPA. Variasjon i skåringsresultat fra første til andre gangs skåring settes i sammenheng med usikkerhet i tolking av skåringskriteriene, og indikerer behov for en videre utprøving på flere norske barn og med flere ergoterapeuter involvert.

AV MARGUNN SOGNNÆS

Introduksjon

Ergoterapeuter som arbeider med barn, er opptatt av barnets daglige aktiviteter. Lek kan i denne sammenhengen betraktes som en primær aktivitet som barnet deltar i daglig ved å gjøre noe meningsfylt for dem selv, eller sammen med andre (Lawlor, 2003).

Vansker med å leke kan føre til begrensninger i å kunne delta sosialt og læringsmessig (Stagnitti, 2000). Kartlegging av barnets evne til å leke seg bør derfor være essensielt innenfor pediatrik habilitering og rehabilitering (Lautamo et al., 2011)

«Late-som-lek» er et smalere begrep enn det mer generelle begrepet «lek» og kjennetegnes ved at barnet kan erstatte et objekt og late som det er noe annet, tilføre egen-

skaper til et objekt eller referere til fraværende objekt i leken (Stagnitti 2004). Den er preget av indre motivasjon, både overskridelser og refleksjoner av virkeligheten, kontrollert av den som leker, fokus på prosess heller enn produkt, vanligvis morsomt og uforutsigbart og et frivillig aktivt engasjement (Bundy 1997). Late-som-lek er i høy grad avhengig av kognitive og sosial-emosjonelle evner hos barnet, i mindre grad motoriske og sensomotoriske ferdigheter (Stagnitti 2000). Innenfor kognitiv utviklingsteori regnes late-som-lek som den mest utfordrende formen for lek hos førskolebarn (Stagnitti 2004).

I norsk sammenheng har trolig samarbeidet mellom den amerikanske ergoterapeuten Anita Bundy og den norske ergoterapeuten Geva Skard hatt mest betydning for å sette lek på dagsorden ved å videreutvikle Test of Playfulness (ToP) (Skard og Bundy 2008) og å oversette og introdusere dette kartleggingsredskapet til norske forhold. ToP er en strukturert observasjon av barn i lek i sine naturlige omgivelser som vurderer barnets grad av lekenhet. Naturlige omgivelser vil i norsk sammenheng ofte være et barnehagemiljø for førskolebarn. Et annet eksempel på observasjon av barnets lek i sine vante omgivelser er den finske ergoterapeuten Tiina Laautamo sitt arbeid med å utvikle Play Assessment for Group Settings (Laautamo, T 2011). Bruk av foreldrerapportering er en annen metode for å kartlegge barnets lek. For eksempel er det innenfor

Margunn Sognæs er ergoterapeut og ansatt ved Klinikk for kliniske servicefunksjoner, avdeling ergoterapi ved St. Olavs Hospital, Universitetssykehuset i Trondheim. e-mail: margunn.sognes@stolav.no

Det er ingen interessekonflikter knyttet til denne artikkelen.

Bilde 1. Konvensjonelle forestillingsleker for barn fra fire år og oppover.

Bilde 2. Konvensjonelle forestillingsleker for treåringer.

Bilde 3. Ustrukturert lekemateriell til symbolsk del (småsteiner fjernes til treåringer).

Bilde 4. Denne jenta leker at dukkene er på tur i båten sin for å se på tårnet.

området sosial fungering i Vineland Adaptive Behavior Scales en kategori som betegnes som «lek og fritid», og herunder er det noen spørsmål som knyttes til barnets evne til å late som i lek (Sparrow, S.S. et al). Med en nordisk normering av Vineland Adaptive Behavior Scales vil barnets lekeferdigheter og late-som-lek sammenlignes med det som er vanlig for nordiske barn på samme alder. The Child-Initiated Pretend Play Assessment (ChIPPA) er et kartleggingsredskap som fokuserer på barnets late-som-lek (Stagnitti, 2007), og som er utviklet i Australia.

I sitt arbeid med å utvikle ChIPPA beskriver Stagnitti at hun lenge hadde savnet et redskap som kunne anvendes i klinikken, som var raskt å bruke, og som kanskje kunne føre til et større fokus på å vurdere lek direkte fra ergoterapeuters side siden dette fortsatt var et forsømt område innen pediatrik virksomhet i Australia (Stagnitti, 2004). I Norge er det også mangel på redskaper som kan kartlegge lek på en enkel og rask måte i klinikken. ChIPPA representerer en måte å måle barns spontane handlinger på i møte med et utvalg av både standardiserte leker og ustrukturert lekemateriell fra Australia. Før dette kartleggingsredskapet kan tas i bruk i Norge, bør det undersøkes om

vanlige norske barn vil gjenkjenne disse lekene fra Australia, og om de vil finne lekene interessante nok til å leke spontant med dem. Videre bør det undersøkes om norske barn vil ta i bruk det ustrukturerte lekematerialet på samme måte som australske barn, eller om egne normer må utvikles for norske barn.

Hensikten med dette prosjektet var derfor å undersøke følgende:

- 1) Vil et standardisert utvalg av leker fra ChIPPA føre til spontan lek innenfor en normert tid hos norske barn i alder tre til seks år, vurdert ut ifra kvalitative beskrivelser av barnas lek?
- 2) Hvordan samsvarer skåring av norske barnas lek i henhold til kriterier gitt i ChIPPA, med den australske normeringen for aldersgruppen fire til seks?
- 3) Vil skåring av barnas lek ut fra videoopptak ha en god intra-rater-reliabilitet for aldersgruppen fire til seks år?

Metode:

Utvalg

Totalt ble ti vanlige norske barn (fem gutter og fem jenter)

faglig

uten spesielle behov i alderen tre til seks år inkludert i denne studien. Åtte barn ble rekruttert fra en barnehage, og to barn ble rekruttert via kollegaer ved St. Olavs Hospital.

Alle foreldrene ga informert samtykke til at barnet deres ble med i studien. Foreldrene fikk skriftlig informasjon om at barnet deres ville bli filmet i 30 minutter, og at opp-taket ville bli forsvarlig lagret på et lukket område ut ifra gjeldende regler ved St. Olavs Hospital fram til utgangen av 2014, før sletting. Det ble sendt et framleggingsvurderingsskjema til Regional Etisk Komite Midt Norge, som fattet vedtak om at dette prosjektet ikke var framleggingspliktig.

Instrumentet

The Child-Initiated Pretend Play Assessment (ChIPPA) er en standardisert normreferert kartlegging av barns spontane evne til å organisere leken sin, og til å late som i lek (Stagnitti, 2007). ChiPPA er utviklet i Australia og er rapportert å være reliabel (Stagnitti & Unsworth, 2004; Swindells & Stagnitti, 2006) og valid (Stagnitti et al 2000; Uren & Stagnitti, 2009) for australske barn. Testen bygger på antagelser om at late-som-lek er verdifull i seg selv, at det er en kognitiv aktivitet, og at den er viktig for barnets utvikling og for barnets deltakelse (Stagnitti, 2007). ChiPPA kan benyttes for barn i alderen tre til syv år som har en forsinket utvikling, mulige lærevansker, spesifikke diagnoser som Downs syndrom, autismespekter eller ADHD. Den kan også benyttes til barn med fysiske funksjonsvansker og til barn som har vært traumatisert (Stagnitti 2007).

Det tar 18 minutter å gjennomføre ChiPPA for barn på tre år og 30 minutter for barn fra fire år. ChiPPA sies å være den eneste lekevurderingen som er inndelt med en konvensjonell del, der barnet benytter konvensjonelle forestillingsleker (bilde 1 og 2), og en symbolsk del, der barnet benytter ustrukturert lekemateriell (bilde 3) (Stagnitti, 2007). I en konvensjonell forestillingslek relaterer barnet de vanlige lekene til hverandre (som for eksempel plasserer dyr i traktortilhenger, kjører med traktoren og tar dyrene ut igjen). Innenfor den symbolske delen leker barnet med det ustrukturerte lekematerialet, setter sammen eller konstruerer og tillegger ny mening i det de leker med (bilde 4).

Administrering av ChiPPA og skåringsprosedyrer

For å administrere testen, sitter barnet og terapeuten på gulvet framfor to stoler med et laken over. Barnet blir invitert til å leke med utstyret slik det selv ønsker. Det skal ikke gis andre instruksjoner, men man kan delta på en støttende måte ved for eksempel å vise forundring over det som skjer i leken. I et mellomparti skal terapeuten gå inn og utføre noen standardiserte handlinger med dukke nummer to, som da introduseres for barnet.

Skåring skjer ut fra videoopptak, og det er barnets handlinger som skal registreres. Det er tre kategorier som skåres: (1) prosentvis andel av tid der det foregår handlinger som indikerer late-som-lek (Percentage of Elaborate Pretend Play Actions, PEPA), som viser barnets evne til å organisere lekehandlinger logisk og i sekvenser

	NOS	
	råskår	z-skår
Deltaker 1	3	-1,16
Deltaker 2	13	-0,25
Deltaker 3	2	-1,25
Deltaker 4	23	+0,65
Deltaker 5	5	-1,00
Deltaker 6	26	+0,75
Deltaker 7	8	-0,77
Deltaker 8	3	-1,05

Tabell 1: Råskår og z-skår for antall objekterstatninger (NOS).

- (2) antall ganger objekter omdannes (Number of Object Substitutions, NOS), som indikerer barnets kapasitet til å bruke et objekt og late som det er noe annet
- (3) antall imitasjoner (Number of Imitated Actions, NIA), som viser om barnet imiterer terapeutens handlinger i mellompartiet av leken.

For å kunne skåre prosentvis andel av tid med late-som-lek (PEPA), blir barnets handlinger kodet til fire kategorier: atferd ikke knyttet til lek (b, behavior), atferd knyttet til enkeltvis funksjonell utforskning (f, functional), atferd som viser repetisjon uten at leken utvikler seg (r, repetition), og atferd som indikerer handlinger i sekvenser som ofte ledsages av en narrativ historie (e, elaborate play). PEPA blir beregnet ut fra antall registrerte handlinger i sekvenser i leken (e), delt på totalt antall handlinger (b, f, r, e) og ganget med 100.

NOS og NIA blir beregnet ut fra henholdsvis antall registrerte ganger barnet later som et objekt er noe annet enn i virkeligheten, og antall ganger barnet imiterer terapeutens handlinger i midtpartiet.

Både PEPA, NOS og NIA skal skåres ut fra den konvensjonelle delen og ut fra den symbolske delen av ChiPPA. Barnets råskår for PEPA og NOS kan sammenlignes opp mot en standardskår (z-skår), slik at man kan se hvor det enkelte barnet befinner seg sammenlignet med den australske aldersnormeringen. Z-skår har et gjennomsnitt på null og kan variere fra -4 til +4. En z-skår fra -1 til +1 representerer et gjennomsnittlig nivå, mens z-skår over

	Konvensjonell del i prosent av tid 1. skåring		Konvensjonell del i prosent av tid 2. skåring		Symbolsk del i prosen-tav tid 1. skåring		Symbolsk del i prosent av tid 2. skåring	
	råskår	z-skår	råskår	z-skår	råskår	z-skår	råskår	z-skår
Deltaker 1	81	+1,11	84	+1,33	76	+0,87	75	+0,83
Deltaker 2	92	+1,93	90	+1,78	76	+0,87	82	+1,15
Deltaker 3	24	-3,18	24	-3,18	22	-1,58	13	-1,99
Deltaker 4	79	+0,95	78	+0,88	76	+0,87	78	+0,96
Deltaker 5	91	+1,56	91	+1,56	88	+1,17	96	+1,52
Deltaker 6	83	+1,06	80	+0,88	70	+0,39	62	+0,04
Deltaker 7	87	+1,3	81	+0,94	75	+0,61	61	+0,00
Deltaker 8	70	+0,39	75	+0,68	64	+0,52	63	+0,48

Tabell 2: Det enkelte barns råskår og z-skår for sekvensiell late-som-lek (PEPA) i prosent av tid ved første og andre gangs skåring innenfor konvensjonell del og symbolsk del.

+1 indikerer et nivå over gjennomsnittet, og en z-skår under -1 indikerer et nivå under gjennomsnittet. Stagnitti har definert området betydelig under gjennomsnittlig med z-skår fra -2 og lavere som indikasjon på tiltak ut fra skåring av PEPA. NOS har en cutoff-grense fra -1 og lavere, mens NIA har en variert cutoff-grense ut fra barnets alder, der de yngste forventes å imitere terapeuten oftere enn eldre barn, som ikke trenger denne støtten for å kunne leke (Stagnitti, 2007).

For aldersgruppen tre til fire år er det ennå ikke utviklet australske normeringstabeller med z-skår, fordi det ikke foreligger et stort nok utvalg, men det er utarbeidet cutoff-grenser basert på råskår for å kunne identifisere barn med forsinket lekeutvikling som kan trenge tiltak.

Praktisk gjennomføring

For å lære å administrere og skåre testen ble en instruksjonsvideo og manual gjennomgått av artikkelforfatter flere ganger i løpet av en tomånedersperiode. I tillegg ble det gjennomført et hospiterings- og kursopphold i Finland, der ChIPPA har vært i bruk i flere år, i april 2013.

Alle barna ble skåret på bakgrunn av videoopptak tatt i juni og juli 2013. De åtte barna som ble rekruttert fra en barnehage, ble filmet på et grupperom på barnehagen. De to andre ble filmet i ergoterapeutenes lokale på Barne- og Ungdomsklinikken ved St Olavs Hospital.

For å bedømme om de ti norske barna i alder tre til seks år ville ta i bruk lekene spontant, ble det registrert om de

benyttet de fleste lekene, om de brukte dukkene som del av leken, om de snakket under leken, og om de holdt interessen for å leke oppe innenfor den oppgitte tidsrammen. Dette er kvalitative kriterier valgt av artikkelforfatter.

Totalt antall objekterstatninger (NOS) ble registrert som råskår ut fra kriterier i ChIPPA-manualen hos de åtte barna fra fire år og oppover. Råskår ble deretter omregnet til z-skår for å kunne sammenligne med den australske normeringen. Antall imitasjoner (NIA) ble også registrert og sammenlignet med den australske normeringen. Disse delene av skåringen ble kun utført en gang.

Barnas sekvensielle late-som-lek (PEPA) ble omregnet til z-skår for alle de åtte barna fra fire til seks år, slik at de kunne sammenlignes med det australske utvalget. Dette ble gjort innenfor både den konvensjonelle og den symbolske delen.

Skåring av PEPA ble gjennomført to ganger med minst en uke mellom av artikkelforfatter, slik at man også kunne se på intra-rater-reliabilitet.

Statistiske analyser

Det ble foretatt en analyse av intra-rater-reliabilitet mellom første og andre gangs skåring av barnets sekvensielle late-som-lek, PEPA, basert på det samme videoopptaket. Statistikkprogrammet SPSS ble benyttet for å undersøke intra-rater reliabilitet ved hjelp av Intraclass Correlation Coefficient (ICC) modell 3.1. ICC modell 3.1 benyttes ved testing av intra-reliabilitet når test-retest skåres av én person (Portney, 2009). Verdier for

ICC går fra 0.00 til 1.00, der verdier nær 1.00 representerer sterkest reliabilitet. Vanligvis betegnes en reliabilitet på over 0.90 som svært god, men det er en klinisk bedømming som ligger bak hvor høy reliabiliteten må være for å rettferdiggjøre bruken av en test (Portney, 2009).

Resultat

Resultatene viser at ni av ti barn tok i bruk de fleste lekene og benyttet det meste av utstyret i sin utforskning, lek og konstruksjon. Alle kjente igjen de forskjellige dyrene og hva traktor og tilhenger brukes til. Flere barn spurte hva skiftenøkkelen var, og benyttet ikke denne før i siste del av leken sin, etter at de hadde sett sekvensen der terapeuten viser hvordan den kan brukes.

To barn brukte ikke dukkene verken i den konvensjonelle eller symbolske delen av leken. I tillegg var det to andre barn som ikke benyttet dukkene i den symbolske delen av leken, slik at fire av ti barn ikke benyttet tøydukkene. Tre barn snakket ikke under sin lek med det konvensjonelle utstyret, ett av de samme barna benyttet heller ikke språk innen den symbolske leken.

Ni av ti barn opprettholdt interesse og selvinitierte handlinger knyttet til utstyret i henholdsvis 18 minutter for treåringer og 30 minutter for barn eldre enn fire år. Ett av ti barn ville ut av rommet før tiden var gått, og viste ikke interesse for å ta i bruk lekene eller utstyret. Barnet viste glede i å fortelle om seg selv og sin familie, uten å knytte dette til noe av lekeutstyret.

Antall objekterstatninger (NOS) ble bedømt for åtte barn og viser et sprik fra to til 26 for både konvensjonell og symbolsk lek. Z-skår viser at tre av åtte barn ligger under -1,00, eller under gjennomsnittlig nivå, og ingen av barna ligger i området over gjennomsnittlig nivå (tabell 1).

Antall registrerte imitasjoner (NIA) hos de norske barna (n=8) overskred ikke grensen for det som forventes for aldersgruppen fire til seks år. Seks barn hadde ingen imitasjon av terapeutens handlinger. Ett barn hadde tre imitasjoner, men dette er også innenfor grensen av det vanlige/gjennomsnittlige.

Barnas sekvensielle late-som-lek (PEPA) med konvensjonelle leker ble skåret hos åtte barn. Oppgitt z-skår i tabell 2 viser at ved første gangs skåring lå sju av åtte barn i området gjennomsnittlig eller over gjennomsnittlig nivå. Ett barn skåret betydelig under gjennomsnittet. Ved andre gangs skåring finner man at gruppen innenfor «over gjennomsnittet» er redusert fra fem til tre stykker, slik at det har samlet seg flere resultat innenfor gjennomsnittlig nivå ved andre gangs skåring av konvensjonell del. Ett barn lå fortsatt betydelig under gjennomsnittet.

Innenfor den symbolske delen plasserte sju av åtte deltagere seg i området gjennomsnittlig eller over gjennomsnittlig ved første gangs skåring, mens ett barn fikk en z-skår tilvarende under gjennomsnittet. Ved andre gangs skåring ble det en større spredning i resultat innenfor den symbolske delen, men alle lå fortsatt i samme funksjonsområde som ved første gangs skåring, bortsett fra ett barn som gikk fra gjennomsnittlig til over gjennomsnittlig nivå (tabell 2).

Intra-rater-reliabilitet PEPA viser at det er størst svar innenfor den konvensjonelle delen mellom de to skåringene (tabell 3).

Diskusjon

Utpøvingen av det australske kartleggingsverktøyet ChIPPA viser at ni av ti norske barn tok i bruk de fleste lekene og benyttet det meste av utstyret i sin utforskning og lek. Alle barna kjente igjen de konvensjonelle lekene, bortsett fra skiftenøkkelen. Selv om skiftenøkkel ikke ble gjenkjent av flere barn, så fant man ikke at dette hadde noen konsekvenser for leken deres. Det kunne virke som de syntes det var spennende med noe annerledes, og flere av dem tok skiftenøkkelen aktivt i bruk etter at de hadde sett hvordan terapeuten hadde benyttet den i midtpartiet av leken. Dette ble ikke registrert som imitasjon fordi barna ikke hermet handlingen direkte fra terapeuten, men tilpasset bruken slik at verktøyet passet inn i deres leketema.

Stagnitti har valgt ut leker som hun har funnet skal være kjønnsnøytrale (Stagnitti, 1997). Imidlertid var det bare gutter (n=4) som ikke benyttet tøydukkene innenfor den symbolske leken. Disse guttene var opptatt av å bygge opp deler av det ustrukturerte lekemateriellet til tårn som de prøvde å skyte ned ved å kaste med steinene, eller de var opptatt av å konstruere og få ting til å balansere. Dette er handlinger som Stagnitti kategoriserer som «elaborate pretend play», fordi flere objekter knyttes sammen i en sekvensiell og meningsfull sammenheng. Det var ikke naturlig for dem å benytte tøydukkene i denne leken, og dette fikk ingen konsekvenser for skåringsresultat på PEPA (percentage of elaborate pretend play action). Samtidig er all lek der dukkene er involvert, definert som late-som-lek i ChIPPA, slik at det kan utgjøre en forskjell dersom norske gutter ikke finner det like naturlig som australske gutter å leke med tøydukkene.

Tre barn snakket ikke som del av leken sin med de konvensjonelle lekene, ett av disse barna benyttet heller ikke språk innen den symbolske leken. Dette barnet var en språklig aktiv tre-åring til vanlig, som ble stille i møte med en fremmed. Det var likevel tydelig at hos alle de tre barna foregikk det en sekvensiell late-som-lek ved at leker og utstyr ble håndtert med forsiktighet og tanker for detaljer, slik at fravær av språk ikke hindret at deres handlinger ble oppfattet som late-som-lek.

Antall objekterstatninger oppstod i mindre grad hos fire av åtte barn, og dette ser ut til å være noe av det som avviker fra den australske normeringen i størst grad. Dette kan delvis sees i sammenheng med fysisk eksperimenterende lek, der det i liten grad oppstod lek der utstyr ble omdannet til å representere noe annet enn det var. I følge Stagnitti skal det ikke skåres objekterstatning dersom man er i tvil, slik at barn som ikke bruker språket sitt, kan ha vanskeligere for å skåre objekterstatning fordi de for eksempel ikke forteller at tårnet de har bygget, representerer et romskip. Denne delen av testen bør derfor benyttes med forsiktighet i forhold til norske barn, og z-skår fra -1 og nedover kan så langt ikke anbefales som cutoff-grense for mulige vansker, slik Stagnitti har anbefalt for australske barn.

Konvensjonell del i prosent av tid 1. skåring		Konvensjonell del i prosent av tid 2. skåring			Symbolsk del i prosent av tid 1. skåring		Symbolsk del i prosent av tid 2. skåring		
Mean	SD	Mean	SD	ICC (3.1)	Mean	SD	Mean	SD	ICC (3.1)
74,4	21,4	75,9	22,1	0,97	66,8	24,6	68,4	19,9	0,95

Tabell 3: Gjennomsnittlig intra-rater-reliabilitet PEPA, med minst én uke mellom skåring ut ifra samme videoopptak.

Skåringsresultatene for prosentvis andel av tid med late-som-lek (PEPA) ligger innen eller over gjennomsnittlig nivå for sju av åtte barn. Denne delen av skåringen er i stor grad basert på å kunne skille mellom funksjonell lek og sekvensiell-late-som-lek. Skåringskriteriene kan være vanskelige å tolke og benytte konsekvent når man ikke har et kollegiale som kan avklare og drøfte tvilstilfeller, slik at det knyttes usikkerhet til funn som viser at skåringsresultat for konvensjonell del fremstår som mer samlet ved andre gangs skåring, og motsatt at det oppstår en større spredning i resultat innen symbolsk del ved andre gangs skåring. Til tross for veiledning og presiseringer i manualen ser det ut til at barn finner nye variasjoner av lek og utforskning knyttet til utstyret og lekene, og at dette krever mer erfaring for å kunne tolke barnets spontane handlinger i tråd med kriteriene.

Det er noe dårligere gjennomsnittlig intra-rater-reliabilitet for den symbolske delen av testen, som kan indikere at det er vanskeligere å etablere en konsekvent oppfattelse av hvordan lekeatferd innenfor den symbolske leken skal registreres og kategoriseres. Siden leken til barnet skåres ut fra samme videoopptak, burde test og retest resultat ligget nærmere opp mot 1. Dette indikerer behov for å prøve ut ChIPPA på et større utvalg av barn, og det ville også vært en stor styrke at flere norske ergoterapeuter lærte seg å bruke ChIPPA, slik at man fikk sett på inter-rater-reliabilitet.

Konklusjon

Et lite utvalg av norske barn ser ut til å kjenne igjen og benytte konvensjonelle leker og ustrukturert lekemateriell fra ChIPPA. Antall objekterstatninger varierer mer enn standardiseringen tilsier, og den foreslåtte cutoff-grensen for tiltak kan derfor ikke anbefales så langt. Innbyrdes forflytning fra over gjennomsnittlig til gjennomsnittlig nivå for late-som-lek innenfor konvensjonell del av testen ved andre gangs skåring settes i sammenheng med usikkerhet i tolking av skåringskriteriene, slik også noe dårlig intra-rater-reliabilitet for den symbolske delen av testen gjør. Disse funnene indikerer behov for at flere norske eller nordiske ergoterapeuter etablerer et samarbeid for en videre utprøving på flere barn.

Da vil ChIPPA kunne ha potensial til å representere en reliabel og valid metode for norske ergoterapeuter til å kunne bedømme barns spontane selvinitierte lek og deres evne til kompleksitet i late-som-lek. □

Referanser

- Bundy, A.C. (1997). Play and playfulness: What to look for. In L.D. Parham & L.S. Fazio (Ed), *Play in occupational therapy for children* (pp. 56-62). St. Louis: Mosby
- Lautamo, T., Laakso, M-L., Aro, T., Ahonen, T. & Törmäkangas, K. (2011). Validity of the Play Assessment for Group Settings: An evaluation of differential item functioning between children with specific language impairment and typically developing peers. *Australian Occupational Therapy Journal*, 58, 222-230.
- Lawlor, M.C. (2003). The significance of being occupied: The social construction of childhood occupations. *American Journal of Occupational Therapy*, 57, 424-434.
- Portney, L.G. & Watkins, M.P. (2009). *Foundations of clinical research: applications to practice*. Upper Saddle River: Pearson Prentice Hall.
- Skard, G. & Bundy, A. (2008). Test of Playfulness. In L.D Parham & L.S. Fazio, (Ed), *Play in Occupational Therapy for Children* (pp 71-95). St. Louis: Mosby
- Sparrow, S.S., Cicchetti, D.V., & Balla, D.A. (2011). *Vineland Adaptive Behavior Scales*. Second Edition. Manual (Norsk versjon). Stockholm: Pearson Assessment
- Stagnitti, K. & Unsworth, C. (2000). The Importance of Pretend Play in Child Development: An Occupational Therapy Perspective. *British Journal of Occupational Therapy*, 63, 121-127.
- Stagnitti, K. (2004). Occupational performance in pretend play; implications for practice. In M. Mollineux (Ed.) *Occupation for Occupational Therapists*. (pp 103-121). Oxford, UK: Blackwell Science.
- Stagnitti, K. (2007) *Child-Initiated Pretend Play Assessment (ChIPPA) manual and kit*. Melbourne, Australia: Co-ordinates Therapy Publications.
- Stagnitti, K. & Unsworth, C. (2004) The Test-Retest Reliability of the Child-Initiated Pretend Play Assessment. *The American Journal of Occupational Therapy*, 58, 93-99.
- Stagnitti, K., Unsworth, C. & Rodger, S. (2000) Development of an assessment to identify play behaviours that discriminate between the play of typical preschoolers and preschoolers with pre-academic problems. *Canadian Journal of Occupational Therapy*, 67, 291-303.
- Stagnitti, K., Rodger, S. & Clarke, J. (1997). Determining gender-neutral toys for assessment of preschool children's imaginative play. *Australian Occupational Therapy Journal* 44, 119-131.
- Swindells, D. & Stagnitti, K. (2006). Pretend play and parents' view of social competence; the construct validity of the Child-Initiated Pretend Play Assessment. *Australian Occupational Therapy Journal*, 53, 314-324.
- Uren, N. & Stagnitti, K. (2009). Pretend play, social competence and involvement in children aged 5-7 years: The concurrent validity of the Child-Initiated Pretend Play Assessment. *Australian Occupational Therapy Journal* 56, 33-40